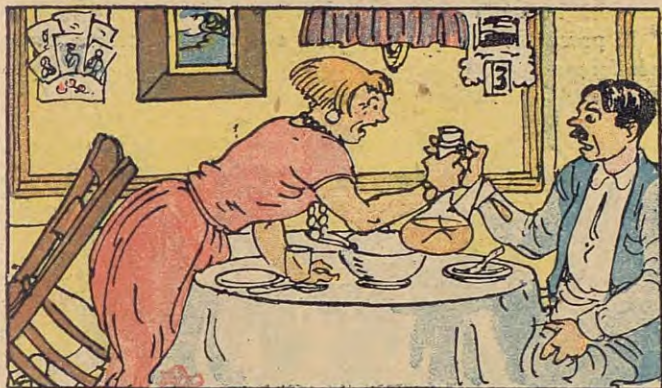

VIROLET

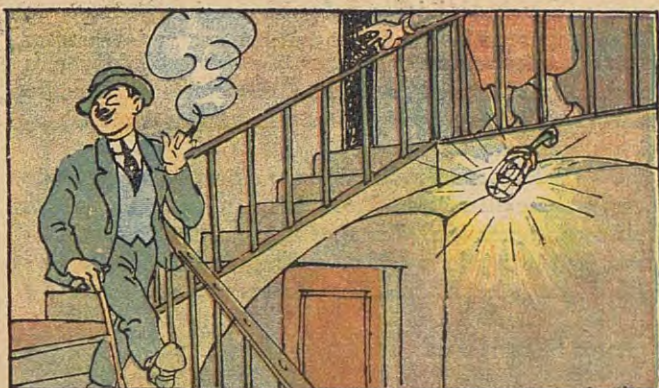
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

LA LLEI SECA

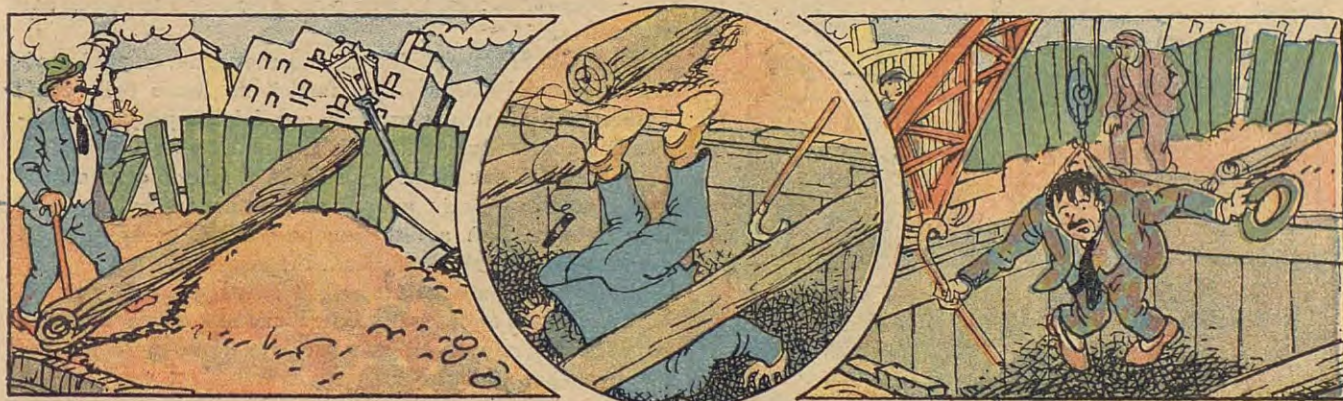
per MIRET

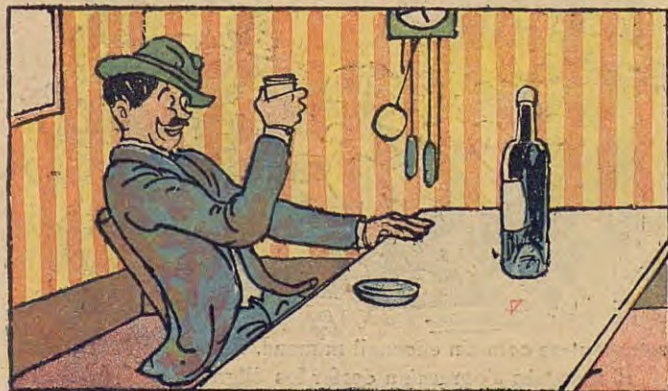
En Camacurt era un fervent admirador de les begudes espirituals o espirituoses. En canvi la seva digníssima muller era decidida partidària de la llei seca.

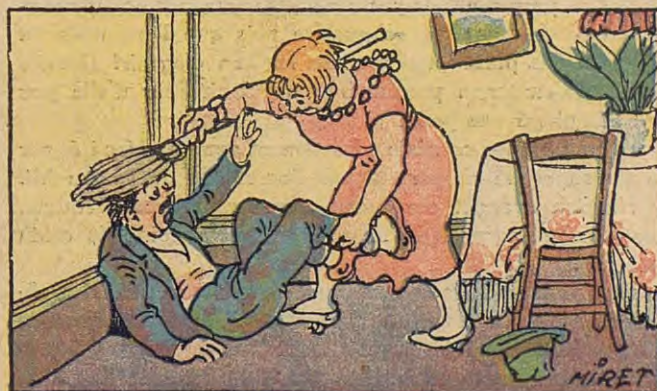
L'home no podia sortir mai de nits, però un dia és un dia i aquella nit fou una nit. La Rebeca el deixà sortir, sots la precisa condició de no beure més de dues copes...

3 i de tornar a casa no més tard de les dotze. Amb la major alegria i amb aquella bona fe, en Camacurt s'encaminà al temple de Bacus. Però l'alegria i la bona fe, li privaven de veure on posava els peus. 4 I com que a Barcelona tot està tràsalsat, se n'anà de cap a una rasa, barrejant la seva còrpora amb ciment del més armat. 5 Sortosament en fou extret amb certa facilitat, però amb el cop rebut i l'emoció experimentada, quedà un bon xic pitof. Mes, amb

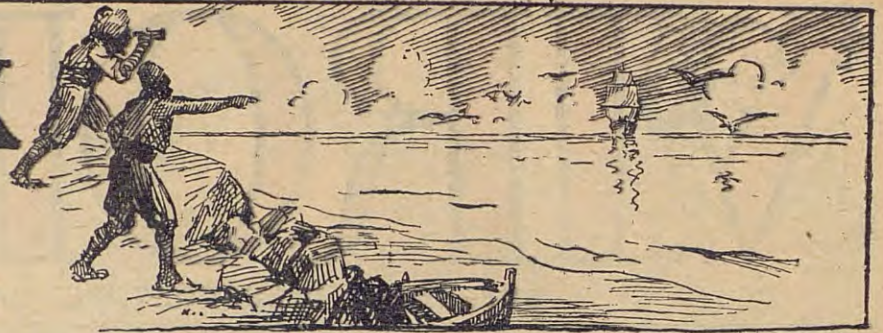
tot i tenir les idees confoses encertà a fer cap a *La Martinica* honorable establiment tavernari, on començà a beure. — La dona m'ha autoritzat fins a dotze copes i a no tornar més tard de les dues! Celebrem-ho doncs!

Era a la matinada quan la Rebeca inculcava amb les més convincents raons al pobre Camacurt, la conveniència de no cagpirar les coses i de convertir-se en adepte de la sàvia llei seca.

SILEX

NOVEL·LA
D' AVENTURES

(Continuació)

Les costes marroquines, plenes de penyasegats on s'esbantanen bravament les ones, aixecant fontanes de brumera blanca, són embasardidores pels marins. Les corrents de l'Estret empenyen les naus, llençant-les contra les arestes rocoses on s'esventren les cuirasses de més gruix. Quantes naus s'han perdut en el transcurs dels segles, en aquelles aigües, tan blaves en els dies clars i tan verdes, d'una clara, sinistre, en els dies de tràngol!

De les doloroses tragèdies del mar africà, viuen milers de moros, que recullen les desferres dels naufragis i les venen en els zocs, encara que el comerç més profitós és el de salvament de naufragis, car tenint-los després com a presoners poden exigir de les famílies llurs, bones pagues. Nazim-Alí

tindria més enllà de quinze anys, i que feia terribles contorsions per a escapar de l'atac d'algun enemic invisible, o que quan menys, no era vist pels viatgers.

El presoner, bon punt descobrí a aquests, va cridar amb més força:

— Socors! Socors! Correu o no arribareu a temps de salvar-me!

El capità Silex, amb impulsiva generositat, es posà a córrer; seguit del marquès, que també era home àgil, devés l'arbre, una palmera estarrufada que deixava penjar ses fulles fins a formar una ombrel·la gegant.

— Senyors, per pietat — els digué el minyó, quan els tingué a la vora; — occiu aquesta serp de cascavell que el meu amo col·locà aprop meu perque em mossegués. La seva ferida és mortal: senyors... Empareu-me!

En Genís Gimenez, no volgué saber més: veié que en efecte, el rèptil afrós, redreçant-se sibilant, anava a encalçar el cos del minyonet i amb la culata de sa carrabina donà un cop sec a la testa del verinós animal, el qual, caigué,

treia força profit d'aquest comerç innoble.

— Saquegeu la nau — deia als seus; — però respecteu les vides dels passatgers de preu; venuts als moros de la costa en classe de naufragis, es guanya més que llençant-los a l'aigua... Els peixos tampoc ens ho han d'agrair! Demés, aquests ja em tenen prou amb la tripulació, car d'ella poc ne daria ningú una palla!

El capità Silex coneixia a bastament aquest tràfec i és per ço que suposava proper a aquell lloc el cau de Nazim-Alí.

Haurien avançat escassament una milla costa endins, quan el plor anguniós d'una criatura, noi o noia, els cridà l'atenció.

En Trinetada, que anava carregat amb la minestra, figurava davant de la colla, a fi de què no restés a reraçaga, distrets En Silex i el Marquès en la contemplació del paisatge, trist i forest, amb dues tonalitats només: l'ocre de la terra i el blau del mar.

El vell marí apretà la passa i prompte se li presentà enfront un espectacle estrany: en un revolt de la vall que moria en les roques, hi havia lligat a un arbre un noi, que no

retorcant-se com un encenall immens. Estava ferit de mort.

El marquès s'apressà a desfer les lligades que endogalaven el minyó i en Trinetada posà als llavis del dissortat, que estava a punt d'esvair-se, unes gotes de conyac, que portava entre els queviures.

(Continuarà)

LA TRENÇADISSA

Dihuijos d'en CORNET

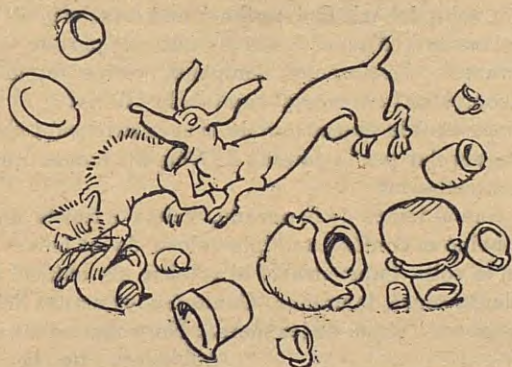
per APELES MESTRES

El gat del terrisser s'estava prenent el sol a la porta de casa seva, amb la tranquil·litat del que fa el que li ve de gust sens haver-ne de donar compte ni raó a ningú.

Passa pel carrer un gos malcarat; s'atura a mirar el gat i el borda; el gat fa el pont i el bufa; el gos s'enquimera davant d'aquella resistència i lladra amb to francament agressiu; el gat posa de punta tots els pèls del seu cos i es prepara a la defensa; el gos va per tirar-se-li al damunt i el gat li planta esgarrapada al morro. El gos en sentir-se ferit se li abraona lladrant furiosament, el gat llença uns marramaus que arriben al cel, gat i gos fets un cabdell roden per terra, aquell desfent-se del seu enemic, busca refugi al fons de la botiga, aquest envalentonat per la fugida del seu enemic es precipita al seu darrera, i olles, cassoles, testos, en fi, tota la terrissa roda per terra amb un terrabastall de mil dimonis.

Armat d'un bastó el terrisser acut en defensa del seu bé i repartint garrotada de ferm; el gos, apallissat, no s'ho fa dir dues vegades i apretant a córrer acaba per augmentar la trencadissa de lo poc que quedava sencer... i desapareix amb la cua entre cames.

Consternació del terrisser davant d'aquella hecatombe; els veïns han acudit, comenten, criden, planyen, gesticulen, i aconsellen amb vehemència al damnificat que no deixi passar les coses així com així. Es precis fer-se fer justícia!

El terrisser, després de verificat el dany causat, compulsar i computar, se'n va a trobar l'advocat de la cantonada.

II

— Senyor advocat — li diu. — A veure què és lo que vostè m'aconsella. Es el cas que un gos que passava pel carrer se m'ha ficat a casa i saltant d'aquí d'allà com un esperitat me ha trencat terrissa i pisa per valor de vint duros.

— Caramba, caramba! Això sí que és gran.

— Què em pertoca fer?

L'advocat reflexiona uns instants i després interroga:

— Vostè té testimonis del fet?

— Sí senyor, tots els veïns ho han vist; el ferrer, el manya, el fuster, l'apotecari... Tots ho han vist i estan disposats a jurar-ho davant dels mateixos evangelis.

— Molt bé. Vostè sap qui és l'amo del gos?

— Sí senyor.

— Perfectament. I diu que el dany causat ascendeix a una vintena de duros?

— Ni un ral més ni un ral menys.

— Corrent. Essent així, no té més que presentar-se al amo del gos i reclamar-li els vint duros.

— I si no vol donar-me'ls?

— Per força els hi té de donar; tota la raó està de part de vostè.

— Però i si es nega?

— Ah, llavors vostè el porta al tribunal
— I vostè està segur de què el tribunal...
— Li donarà tota la raó a vostè i l'obligarà a ell a pagar.
— Vostè n'està segur?
— Seguríssim! Tan segur com vostè és terrisser i jo sóc advocat.

— De manera que vostè m'assegura que si en darrer lloc calgués arribar a un plet jo el guanyaria?

— Amb totes les campanilles. Però li adverteixo que el amo del gos fóra ben beneït d'arribar a tal extrem, ja que després de pagar-li bitllo bitllo tot el dany que li ha causat el seu gos, hauria de carregar amb les costes, sense parlar del temps malgastat i dels mals de cap i amoïnons que un plet porta aparellats.

El terrisser llença un sospir de satisfacció i alçant-se amb expressió triomfant exclamà:

— Li quedo agraïdíssim. I per estalviar-nos temps, mals de cap i gastos...

— Epl! potser no hi haurà necessitat d'arribar a les males; lo més probable és que l'amo del gos, donant-se a la raó, li pagui els danys i perjudicis de bones en bones.

— En aquest cas doncs... faci el favor de donar-me els vint duros i no em parlem més.

— Jo? — exclama l'advocat atònit.

— I ningú més, perquè el gos... és el de vostè.

La història no diu si l'advocat no va caure en basca.

(Continuació)

Oràngel estava quiet, alimentant-se només de brous i extractes vitamínosos, per tal de no enfarfegar el cos de matèries inútils. Al recó del laboratori seguia immòbil la mare dissortada, sense rebre més que la pols dels morterets i el fum de les proves dels fornells.

Un mes era passat, quan el Dr. Arquimbau llençà el seu «eureka». L'Oràngel, saturat de càmfora, iodo i arsènic, es despreguà suaument de la plataforma, amb un brandar pausat, i començà a surar per la galeria, balandrejant com una marieta.

— Oràngel! Oràngel! Em sents? — féu, ple d'emoció, el pare.

La mare, encara va encongir-se més, que no semblava més que un cabdellat empolegat.

Un filet de veu respongué del cos volador:

— Sí, pare, et sento.

— Voles segur? Et domines?

— Plenament... — i el minyó donà amb gentilesa un tomb per la galeria. — Em noto alleugerit de tot pes material i observo que l'aire em fa pas al meu albir.

— No et fa mal res?

— Res.

— Sents cap necessitat humana?

Vacil·là... Sentia com si un filet finíssim el subjectés encara a la terra.

— Ara, fill meu, aniràs cel amunt, sense torbar-te, car jo t'esperaré amb ànsia. Arriba't fins al sol i recull un bon grapat de la seva polsina. Tot el que puga resistir la teva estabilitat. Et servirà també de lastre per a davallar més de pressa. I quan tornis, tindrem or, or puríssim, sense necessitat de captar-lo en les entranyes de la terra o en la correntia dels rius aurífics! Vés, fill!

Oràngel, semblà fer un esforç per envair l'espai, però restà en la seva galeria.

— Pare... No puc enfil·lar-me cel amunt! Sento que la terra em tiva i no em deixa!

El Dr. Arquimbau empal·lidí... Anava a fracassar la seva prova? Afegí més arsènic, més iodo al cos d'Oràngel, i aquest, més ingràvid, passà per damunt l'empit de la barana i, majestuosament, com un nuvotet, s'enfilà cel amunt d'una volada.

Un crit de joia i un crit de dolor brollaren alhora. El Dr. Arquimbau, que havia llençat el

crit alegre, va girar-se anguniós. Li havia semblat oír la veu de sa muller. Però no veié a la humilíssima Rosó...

Només, al peu de la barana, entre uns balaustres, una aranya negra i gegant, filava adeleradament. El fil semblava pujar cap al cel.

El Dr. Arquimbau la veié, anà per a trepitjar-la, però es repensà:

— Avui és dia de goig! Que visqui! Ja li diré després a la Rosó — tot aquest temps el deu haver passat plorant a la cuina, per a no veure el vol d'Oràngel... Pobrissona! — que endreci aquest reconsi!

II

Oh, la volta del cel! Qui arribarà mai a esclarir els inextricables misteris d'aquesta blavor que, de part de vespre, va semblant-se d'espurnetes llampants, com si fossin fanallets del complexe i enrevessat camí de la Glòria?

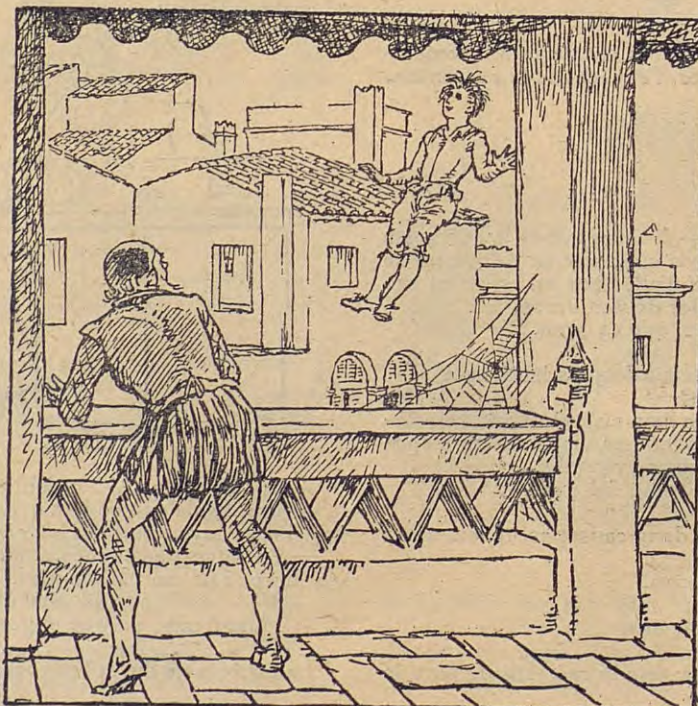
Qui mesurarà la immensitat de la seva extensió i d'aquell més enllà revelat per la paraula de Déu, als homes que han sapigut entendre-la?

Així com al temps de la nevada, veiem a través dels vidres del balcó el confós i múltiple voleiar de les bolves blanques, en la volta impenetrable hi voleien els astres i estels en una dansa sense deturador. Contariem les arenes dels deserts, les gotes d'aigua de les mars... No trobaríem xifra pels pobladors de la regió eternal.

Sabem les lleis que regeixen l'Univers. Qui dóna les fites d'aquesta ombrosa cúpula de mosaic de diamants que tot ho envolta?

Menys que una bolva, menys que un àtom, Oràngel pujava cel amunt lleugerament bressolat per l'aire. Primer havia sentit un encongiment de l'esperit en observar el buit, però en notar que no queia, que el seu cos vencia fàcilment les lleis de la gravitació, va revifar-se la seva gosadia i el seu valor de joventut, impulsiu i generós:

— Respireu lliurement narius meves! Gonfla't, pit, d'aire pur! Alegra't, cor, que pots surar pels

cels com una animeta!

I Oràngel es deixava portar d'aquella blanquíssima nuvolada cristallina que l'empenyia enlaire i més enlaire. Primer havia estat veient la teulada vermellenca de sa casa, després la xarxa irregular dels carrers del seu llogaret, més tard les clapes de verd i roig i negre de camps, horts i muntanyes. I tot s'anava reduint, reduint, i... cosa curiosa, arrodonint-se fins a formar com una pilota immensa.

Recordava les lliçons de geografia i comprenia ço que abans li semblaven falòrnies del professor. Allí estava el sol, eixint de l'Est i resseguint lentament la volta, com si donés el tomb per

l'infinit, per a davallar per l'Oest, passejant ses eternes lluminàries. Allí estaven Cassiope, el Cigne, l'Onso gros i l'Onso xic, el Lleó, com unes fornals llunyanes, ofegades per les resplendors del sol...

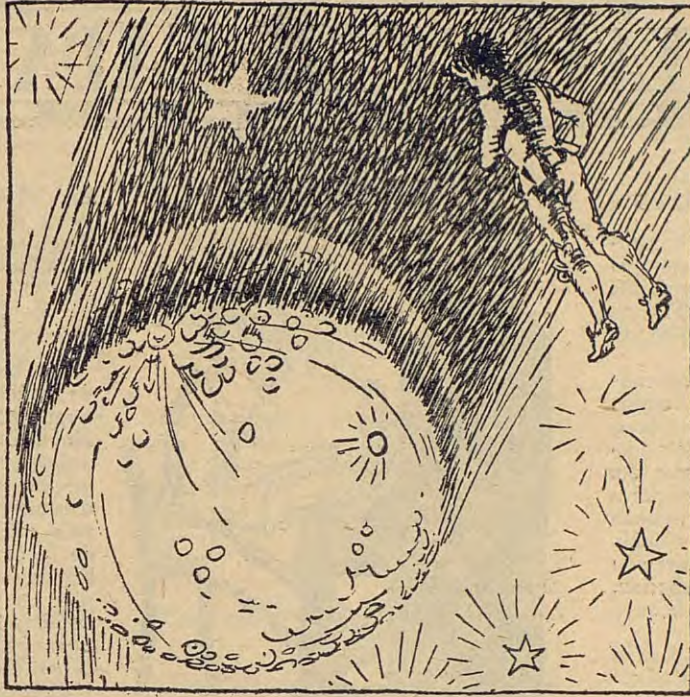
Oràngel perdé aviat la noció del temps. Alimentat per l'aire que duia en suspensió els elements vitals, no sentia cap necessitat fisiològica. Respirava només i en cada alenada d'aire que absorbia, hi trobava les més poderoses vitamines. I a mida que pujava es descobria una agilitat major, una lleugeresa més marcada. Només del cantó esquer de la banda del cor, el tivava un filet estrany, tan subtil que bracejant no se'l trobava. Però com que no li feia nosa, no insistia tampoc en ses recerques.

Surant, surant, comprengué que era ja molt lluny de la terra, car la veia gairebé rodona, aplanada dels pols i inflada a l'equador, com si tendre encara, l'haguessin deixada en un taulell en treure-la del motllo. Una cosa sorprené a Oràngel: que no era una rodona tan llisa com aquella bola del «mapa-mundi». Les línies eren rissades, com si voltés la terra un serrelet desigual. Fins, despertades les potències de l'ànima, l'Oràngel arribà a conèixer el cim de l'Everest, que en el rissat de la terra no feia un ressalt de més enllà d'un mil·límetre. O, quan minces les rugositats de la terra, examinades des d'espais amunt!

També havia pogut veure el transcurs dels dies i les nits i com la terra voltava cap a l'esquerra del sol, sense parar de giravoltar sobre si mateixa, tal com els balladors de vals, voltant ells, van de pas donant el tomb per la sala de ball... Ves per on a Oràngel li sortia la terra balladora!

Quan més distret estava Oràngel, que, peixat per la nebulosa central, no patia ni gana ni set ni cap altre molèstia de la vida, va interposar-se entre ell i el sol, una massa d'una resplendor somorta, que de lluny semblava una cara de vori.

— La lluna! La lluna! — va cridar amb alegria Oràngel, sense pensar que la vibració de la seva veu, arrossegada per les ondes ertzianes, arribaria a la terra convertida en un seguit de trons.

I donant-se impuls, canvià de trajectòria, fent via vers la lluna que, pàl·lida i delicada, seguia el seu etern passeig de baldufa per l'espai. Tanmateix, el sol picava més del que convenia i s'hauria pogut assecar l'arsènic, el iodo i la càmfora que revestien el cos d'Oràngel.

Aquest, surant amb lleugeresa creixent, que no li deixava temps d'entretenir-se en l'observació dels milenars d'estels que pel camí trobava, començà aviat a veure la superfície llunera ericada de cràters morts.

Un esforç de voluntat, li féu avançar encara més el seu vol; pensava visitar l'astre que es tenia a la terra, sinó per man-

cat de tota vida, quan menys, sense aigua, sense vegetació, vestit només d'una lleu fumerola feta d'aire enrarit.

En apropar-se, però, Oràngel es sentia corprès. Els cràters no semblaven pas cràters, tals com els de la terra. Els penyalars, d'un to crem, eren d'una lluisor feridora que en guaitar-los l'Oràngel, sentia pampallugues als ulls.

Unes valls immenses s'estenien entre els cràters amb la superfície lleugerament granalluda, oferint la sensació el conjunt de la lluna d'una massa de bromera de llet en arrencar el bull... Per tal ho va prendre de vell antuvi Oràngel.

Un fenomen curiós: en acostar-se a la lluna, guanyava velocitat el seu vol, però el minyó sentia el cos més pesat que de costum i als pulmons una opressió vivíssima... Tant, que volgué refrenar la volada, però no li fou possible. Semblava que la grogor vorina de l'astre pàl·lid, exercís una atracció invencible damunt del minyó.

El descens era, més que una davallada, una caiguda. Oràngel, esglaiat, havia arrupit instintivament el cos, que en rodar per l'espai, semblava un manyoc informe.

I prou s'hauria fet bocins contra una aresta de la lluna, si unes donetes d'una blancor de neu i transparents com gasses, no s'haguessin posat a cantar — així li semblà a Oràngel — unes cançonetes monorítmiques, deixant escapar de ses boques alenades de boirina que, nuant-se, nuant-se, formaren un brecol tovíssim, on fou recollit el cos sense esma de l'esporguït Oràngel.

El minyó, després de dies i més dies de surar pels espais, petjà amb dolça seguretat el sòl de la vall, dur com matèria còrnia i relliscós com marbre brunyit, i recobrant el seny, esguardà encuriós les misterioses cantaires.

Eren dones, en veritat? Oh, sí! Entre una corona de filets d'argent polit, que relluïen en la claredat lluminosa de l'espai, apareixia un rostre força semblant al de les dones de la terra. Les línies completament bessones. Només que la carn

(Continuarà)

UN RETALLET DE CADA COSA.

GATS I GOSSOS EXECUTATS

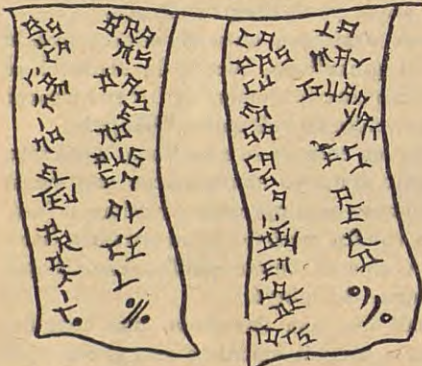
En aquest últims dotze anys, han estat morts sense dolor en el quarter general de la Lliga protectora d'animals de Londres, 437.429 gats i 31.218 gossos o siga un promig de 1,500 per setmana.

L'executor en cap, com s'anomenava ella mateixa amb un xic d'humor, es una senyora vella nomenada Clegg la qual presideix la destrucció dels animals que li són portats de tots els punts de Londres, per sis lloctinents o lloctinents, ja que es tracta de dones de més de cinquanta anys, les quals van cada dia pels suburbis en cerca de gats i gossos abandonats i vagabonds. Els animals són electrocutats i fa seva mort és instantània.

Els gats són posats en el caixó d'un aparell que s'assembla a una taula i els gossos abans de rebre la corrent, els hi posen un collar que porta un fil que connecta amb l'electricitat.

Els cadàvers són portats cada dia a un forn crematori fet exprés per la Societat protectora d'animals.

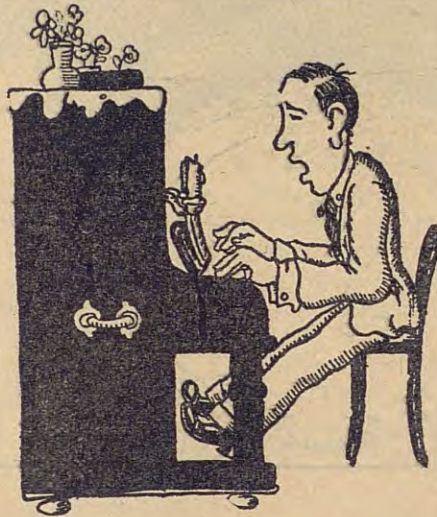
ADAGIS XINESOS

Cal desxifrar les sentències inscrites en aquestes banderoles. L'eixerit llegidor s'adonarà tot seguit de que les lletres son d'un xinès convencional i en desxifrarà fàcilment el secret.

Quant dos desenfainats es troben, un d'ells diu a l'altre:
— Vós sempre treballant, eh?

TRENCA CLOQUES

Aquest pianista està tocant tan malament, que hi ha quatre oients que li estan maleint els ossos. Veiam si sa-beu on són.

FULLS D'ENCICLOPEDIA

LA REGADORA

Es un aparell de llaua que té el nas molt llarg i botarut com una baldufa. Aquest nas està poblat de foradets i s'assembla a un colador. Aquest aparell s'utilitza especialment per a dutxar les plantes i les flors. Per a fer funcionar la regadora, cal primer omplir el seu cos amb algun element líquid; feta aquesta primera operació, cal subjectar-la per la nansa que duu penjada a l'esquena i donar-li un moviment com si li volguéssiu fer pujar les sangs al cap. Fet això, veureu com del nas de la regadora comencen a sortir-ne mil rajolins d'una similitud perfecta als de la pluja. La regadora és un aparell molt estimat pels conreadors de vegetals especialment pels que es dediquen a les plantes. Més d'un matí alguna portera m'ha refrescat amb dit

aparell les plantes... dels peus. A propòsit d'això, he descobert perque en diuen *rega d'hora* perquè generalment hom l'utilitza de bon matí!

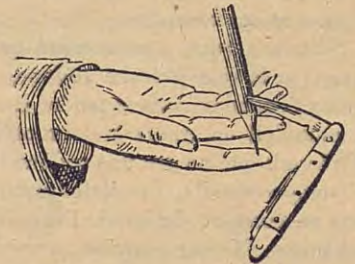
SALOMÒNIC

Els barrets coneguts amb el nom de Panamà, venien antigament en grans quantitats del Perú, de l'Equador i de Nova Granada (actualment Colòmbia) pels ports de Moyobamba i de Guayaquil. Panamà era el principal lligam d'aquest important comerç i d'ací en ve el món. El Perú solament en fabrica de 70.000 a 80.000. El teixit de la fibra vegetal tèxtil era un veritable art que es feia a mà. Tan delicada era aquesta feina, que els americans renunciaren als assaigs que feren per substituir-lo pel teixit mecànic.

El veritable Panamà es feia, s'hi fa encara amb la fibra estirada d'un arbuste de la família de les palmeres coneguda amb el nom de *bancanaxa*. Foren adoptats per tothom per la lleugeresa i flexibilitat i sobretot perquè proporcionen una gran frescor i són gairebé indispensables en els països tropicals. La moda junt amb aquestes qualitats és qui els ha introduït a Europa.

EQUILIBRI

Un equilibri bonic i que sembla difícil a primer cop d'ull sense ésser-ho

realment, és el fer aguantar un llàpiz sobre el cap d'un dit.

El dibuix dona idea de la solució d'aquest petit problema que com es veu no pot ésser més senzilla.

GRAN CONCURS

N.º 89 — JOSEP VILANOVA

N.º 90 — JOSEP PEDRALS

N.º 91 — EMILI CASES

N.º 92 — JOSEP ALBERICH

PER A LES NENES

UNA TORTUGA

Es talla amb molt de compte per sota l'esclòvia, el capdamunt d'una pinya (fig. 1). Es pinten de negre o es

fumen 15 trossets de rusta iguals, que serveixen per les potes (fig. 2) i un de més grosset per la cua (fig. 3). S'agafa després un aglà i es clava en un fil-ferro (fig. 4) i figurarà el cap; dues agulles negres clavades a l'aglà figuraran els ulls (fig. 5).

Amb molta cura l'aneu muntant. S'enganxen per sota amb goma les fustes que figuren les potes, a davant s'hi posa el cap clavat amb el fil-ferro i a darrera la cua, i ja la tindreu llesta.

Queda igual a una d'aquestes tortugues petites que viuen amb un quart de fulla d'ensiam diari. Per aquest temps que la vida és cara aquesta resulta més econòmica perquè no menja res.

TALLARETA

El total del valor dels furtos comesos als Estats Units en 1924, puja a més de tres miliards de dòlars segons les dades de l'Associació de Banquers americans. Hom pot doncs considerar que cada habitant dels Estats Units, comprenent les dones, els infants i els ancians ha estat robat de prop de 25 dòlars, ço que representa un impost terriblement carregós. Les banques són les principals víctimes dels lladres i dels estafadors de tota mena.

ELS GUANTS DE PELL MÉS ANTICS DEL MÓN

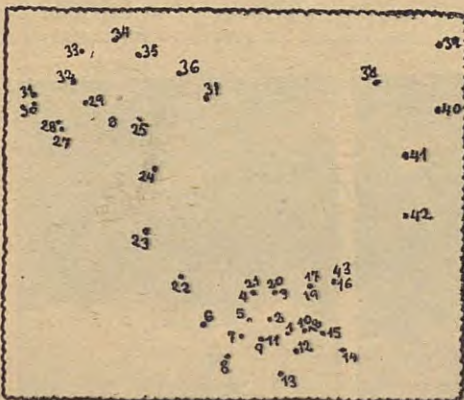
Entremig dels objectes trobats a la tomba de Tutan-Khamon exposats al Caire, figura un guant, el primer que hom ha descobert perteneixent a un faraó. A dir veritat, però, hom descobrí, ja fa alguns anys en les ruïnes de Tell-el-Amara, un baix relleu representant els dons fets pel rei i la reina als seus governats. Entremig d'aquests presents hi ha uns guants de pell vermella, fet confirmat de faísó especial pels jeroglífics de la inscripció ço que indica que es tractava d'una novetat remarcable.

Mireu, dalt d'aquella branqueta de magraner; quina llei de cosa més lleugera i més fina, que no para mai ni un moment i vinga moure's i saltar d'un cantó a l'altre! Fixeu-vos-hi bé; ara ja ha volat i és dalt de la prunera; ara ha baixat a terra; ara torna a enfilarse branques amunt. Us heu convençut que no pot estar un instant sense moure's? Es una tallareta de cap negre, un d'aquests ocells de hardissa que a les hortes i als jardins no hi falten mai pel bon temps de primavera.

J. M.^a DE SAGARRA

No empresoneu els ocells, Déu els dona ales, i en l'espai, és on més plenament compleixen la seva missió benefactora a la humanitat.

EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

JEROGLIFIC

En el calor de la discussió, deia un diputat anglès al seu contendent:

— Encara em recordo de quan netejàveu les sabates al meu pare.

A lo que respongué l'altre instantàneament:

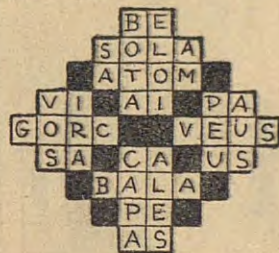
— Es veritat, però, que potser no les hi netejava bé?

Ningú comprèn la felicitat fins que l'ha perduda i veu que ja és massa tard per a fer ço que devia fer i no ho féu.

MULOCH

Solucions al número passat

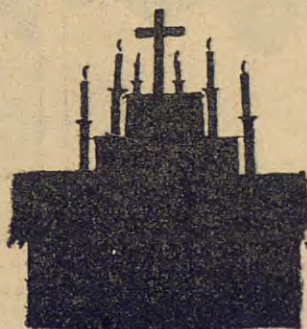
Mots creuats:

Endevinalla: Bolet, Cirera, Comes i Llibre.

Jeroglífic comprimit: Picapoll.

D'OMBRES XINESQUES

N.º 93 — MIQUEL RECASENS

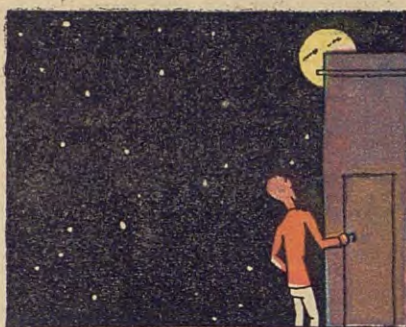
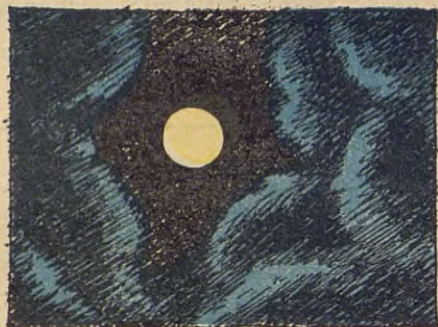
N.º 94 — ENRIC CASES

N.º 95 — ENRIC FREIXA

N.º 96 — JOSEP COMAS

L A L L U N A

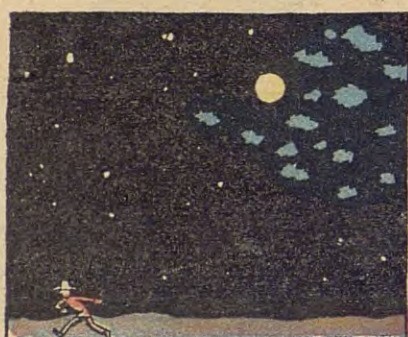
per PLANAS

— No hi ha res que m'empipi tant com la lluna.

— No et pots bellugar, que no et vingui al darrera.

— L'altra nit vàreig decidir desenpallejar-me'n.

— Jo que si, em poso a córrer; però, ca, ella seguint-me sempre, perfidiosa.

— Camino a poc a poquet com aquell qui res no vol i al passar darrera una casa, apreto a córrer.

— No vàreig poder-la despistar. Aleshores, m'amago i al cap d'un ratet sense fer soroll, torno enrera,

i ella també. Trenco de carrer, i ella fa el mateix.

— Enfurismat, me'n vaig dret a ella decidit a trencar-li la cara.

— La poca pena comença a fugir i jo al darrera... I ella vinga a fugir... i jo vinga córrer

al seu darrera sense gairebé ni deixar-la respirar

— Després de molt i molt córrer, arribem davant d'unes muntanyes altes, altíssimes. — Ara és la meva; d'aquí no passaràs.

— Però la molt covarda, va anar-se'n a amagar darrera. Gràcies a Déu! A l'últim me'n havia pogut desfer!

— Entornant-me'n a casa tranquil i satisfet, per bé que un xic cansat, vàreig preguntar a un pagès l'hora que era i quines eren aquelles mun-

tanyes. I va respondre'm que eren les sis del matí i que d'aquelles muntanyes se'n deien els Andes.

Planas.